

ние. Слѣдъ като се пооспокоихъ малко, почнахъ да си припомнямъ историята. «Тука е мѣстото, дѣто нѣщо прѣди 4¹/₂ вѣка коалицията се е борила съ дивитѣ азиатски орди и е останала поразена поради подлата измама на руманския князь Мирча. Тая коалиция е оставила на бойното поле само въ единъ день, прѣди да засѣдне слънцето, повече отъ 100,000 души семоотвержени и доблестни чловѣчески същества въ борбата противъ врага за свободата, прогреса и цивилизацията.» Трогнатъ въ дълбочинитѣ на сърдцето и душата си застанахъ на треперливитѣ си крака и се провикнахъ съ силенъ гласъ: «О, ти, Дунаве, Старо-славянско рѣко! Не се ли ти, Дунаве, който си носишъ съ гордостъ надъ своитѣ сръбробистри вълни славнитѣ царе на нашитѣ прадѣди? Не си ли ти, Дунаве, който си поилъ съ своитѣ кристални води храбритѣ имъ войводи и войници? Кажими, Дунаве, защо не се възмути ти тогава отъ тая сърдцераздирателна сцена? Ами ти, Дунаве, съ охота прибра всичко въ себе си и го отнесе въ бездѣния гробъ като потопа въ дълбочинитѣ на Черно-море славата на българскитѣ царе и свободата на отечеството ни? Или, може-би и до сега се възмущавашъ, кога гледашъ, че вмѣсто кръста днесъ блѣщи още и полумѣсеца на Мухамеда? Дунаве, часътъ удари и всичко ще се свърши! Скоро ще се тури край на царството на извѣрения турчинъ! Скоро ще ни отнесешъ тамъ на родния ни брѣгъ! Робътъ не е вече робъ! Той е възтаналъ днесъ, като потомъкъ на Крума, Бориса и Симеона Великаго! Той днесъ не се бори за смѣтка на грѣка фанариотинъ, нито пъкъ за сръбна вероломенъ! Той се бори за себе си, за собственото си огнище, за своитѣ изгубени и потѣпкани права! Дунаве, ще те прѣлѣтиме и ще се найдемъ тамъ въ борбата срѣщу врага на нашия родъ и нито слѣда, нито стѣпка ще оставимъ, всичко на огънь ще придадемъ, на прахъ и пепель ще направимъ, а вѣтроветѣ ще го отнесатъ въ вѣчния пѣкълъ. Тогава